

PRATEN over voorlichten

22 november 1980

waarom ?

VERSLAG VAN DE
KOÖRDINATIEDAG VAN VOORLICHTERS EN AANKOMENDE VOORLICHTERS OP HET GEBIED
VAN DE SEKSUALITEIT MET EN DOOR MENSEN ONDER DE ZESTIEN
UTRECHT 22 NOVEMBER 1980

Deelnemers:

edt namen en adressen

<u>Inhoud:</u>	1. Introductie en inleiding	blz. 3
	2. Terugblik voorgaande jaren	blz. 4
	3. Ochtend: vier inleidingen	blz. 13
	4. Middag: vier gespreksgroepen	
	Groep A	blz. 19
	Groep B	blz. 21
	Groep C	blz. 21
	Groep D	blz. 22
	5. Afsluiting	blz. 24

edit naam stelt zich voor als lid van de Commissie Voorlichting, een commissie op de grens van de Landelijke werkgroep Jeugdemancipatie en de nieuw op te richten coördinatiegroep van de afdelingswerkgroepen in de NVSH. Het is spijtig dat de ruimte voor deze bijeenkomst wat klassikaal ingericht is, de commissie is toch wat overrompeld door het aantal belangstellenden. Kennelijk zitten we niet in een dal voor wat betreft de belangstelling.

Hij vervolgt over de agenda. Het worden vanmorgen drie inleidingen. Aanvankelijk was bedoeld hier vandaag ook een trainer van de NVSH te hebben, voor uitleg over de trainingsmogelijkheden. Echter, ze waren bezet. Maar ziet wat geschiedt: SEKSTANT december 1980 geeft een overzicht van de train-mogelijkheden.

Enige opmerkingen over het voorafgaande en over wat volgt.

Najaar 1979 werd in de LWGJ/P (landelijke werkgroep) gevraagd om aandacht voor voorlichting, met name om het inventariseren van de voorlichters en het uitwisselen van ervaringen. Op de grens van 1979 en 1980 is toen een enquête gehouden waaruit bleek dat er wel witte vlekken waren op de kaart van Nederland, maar toch ook genoeg ervaring. Ook waren er veel mensen die vorming en voorlichting wilden gaan doen en er meer van wilden horen.

Aldus werd besloten tot het houden van een dag voor wederzijdse informatie. Wederzijds informeren, niet een instructie van hoe het moet. Ook niet met mensen van buiten, immers in de NVSH lijkt voldoende kennis aanwezig, kennis die slechts de mensen onderling hoeft te bereiken.

Van deze dag nu wordt een verslag gemaakt, met daaraan toegevoegd een overzicht van zaken die al eerder in de kring van de werkgroep op dit gebied aangekaart zijn, plus nog een lijst van de deelnemers van de dag. Dit gebeurt zo in de hoop dat het verslag gebruikt kan worden, wanneer we ergens tegenaan stoten met vragen als: wie heeft er ervaring met wat wij nu zouden willen doen, als het ware een naslagwerkje van ervaringen en personen met ervaring.

Na deze inleiding van **edit naam** met **edit naam** deze dag voorbereide volgden toch niet drie maar vier inleidingen over een aanpak bij het voorlichten. De eerste drie inleidingen werden gevolgd door vragen en toelichtingen. Het verslag hiervan volgt nu na een terugblik in het verleden.

2 Een overzicht van discussie over voorlichting in voorgaande jaren van de werkgroep pedofilie/jeugdemanipatie

2.1 De reactie van [redacted] op de concept-beleidsnota van de landelijke werkgroep in 1974. [redacted] werd rond die tijd hoofdbestuurslid in het COC. In die jaren werd binnen het COC veel aandacht gegeven aan de vraag welke actie en welke voorlichting de gewenste emancipatie nu eigenlijk bevorderde dan wel tegenwerkte. De Richard, aan wie de brief gericht is, was een van de samenstellers van de eerste beleidsnota van de werkgroep. Deze brief heeft z'n invloed gehad op de beleidswEEKENDEN van 1974 en '75. De streepjes op de brief zijn van mij [redacted] edit naam. Ze staan er niet.

Beste Richard,

zaterdag 12 oktober '74

Ik had best nog wat langer na willen denken wat ik nu precies over de concept-beleidsnota pedofilie zal zeggen, maar ik wil je een berichtje gestuurd hebben, vóór ik een aantal dagen naar Berlijn ga. (Naar een conferentie 'Homoseksualiteit und Jugendarbeit'). Verder heb ik mij afgevraagd of ik alleen naar jou zal schrijven, of naar de seksie ideologie e.i.d. Deze brief stuur ik naar jou persoonlijk, maar ik probeer de opmerkingen zo te formuleren dat ze ook gebruikt kunnen worden bij een discussie in de seksie (als daar onverhoopt tijd voor is). Tenslotte nog even een blijk van bezorgdheid en teleurstelling mijnerzijds dat het met die korte gedingen zo slecht af moest lopen: een onpartijdige rechter is een waardevol ding, maar voor de nvsh nu ik kon dit best eens tot grote verwarring leiden; voor jullie op het verenigingskantoor helemaal. Ik hoop dat er niet een te grote pijnhoop ontstaat ...

1. De belangrijkste moeilijkheid in de conceptnota beleid rond pedofilie ontstaat m.i. uit de volgende tegenstrijdigheid:

'pedofilie' is een etiket dat op mensen gedrukt wordt; een hokje om mensen in te plaatsen. Het dekt als term niet uit de beleving van mensen die zich pedofiel gedragen; vandaar het voorstel om over het pedofiele aspect van realites tussen kinderen en volwassenen te spreken.

Daar staat tegenover dat er, ook volgens deze nota, kennelijk pedofielen zijn, die als groep hun eigen emancipatie ter hand dienen te nemen (gestuurd door de NVSH, daarover ook een opschrift hieronder).

Dit is niet alleen een konfliktieve tegenstrijdigheid; e.e.a. leidt m.i. ook tot verschillende activiteiten ('strategieën'). De organisatorische visie in de nota lijkt dan ook voortvankelijk afgeleid van de tweede visie - die van 'pedofielen ve renigt u (de nvsh zal helpen)'.
4

Aktiviteiten op basis van de eerste visie zullen zich m.i. vooral richten op diskussie over de realites tussen volwassenen en kinderen; het hoe van opvoeden; het hoe van andere samenlevingsvormen dan die van het huwelijk/gezin. Een aanzet voor die discussie is in deze nota al te minen gemaakt naar zijn smaak; niet veel meer wordt gedaan dan de noodzaak ervan signaleren. (Diskussie als begrip: breed op te vatten: de discussie in Nederland over samenlevingsvormen e.i.d.)

Nu liggen de zaken in de praktijk wellicht zo: er blijken pedofielen te zijn, die zichzelf zo noemen, die hulp wensen, die willen groeien tot ze voorlichting/actie kunnen gaan doen. Er blijken weinig eenvoudige, organisatorische aanknopingspunten voor een discussie over een breed terrein van samenlevingsopbouw: dat waarin de relaties volwassenen/kinderen zich afspelen.

Dit noopt tot een strategie van schipperen: werken op basis van een aanwezige behoefte, in de richting van 'emanipatie van pedofilie' maar voortdurend werken in de richting van de door mij bedoelde discussie, die er a.h.w. naar het maar kan uitalepen.

(Hier de beloofde opmerking over de hulp van de NVSH; die kan op het niveau van het VK het beste bestaan uit het bovenbedoelde getouwtrek + een akseptabele inhoudelijke bijdrage op basis van hun ernaam. Op het niveau van de NPM zou ik willen zeggen: zixx voorzover het niet gaat om NVSH-kaderleden die zelf nog volop bezig moeten met deze brede discussie, ook in hun eigen leven, zou de NPM de functie van het VK verdund moeten vervullen).

Vooraf in uitglidders in de richting van pedofiele belangenbenartiging zie ik nogal weinig, maar jij waarschijnlijk ook.

Het eruitslepen van die brede discussie betekent m.i. dat er géén aparte voorlichting over pedofilie, te geven door pedofielen zelf, hoeft te worden opgezet. Laat eerder alle NVSH voorlichting werken in de richting van mijn Brede Discussie. De functie van praetgroep pedofilie loopt dan niet uit in pedofiele aksie (zoals ik uit jouw schema onder III. begrijp) maar in uitwerpen over andere groepen (in en buiten de NVSH) of in het opnieuw leiden van een individueel leven, nu gesterkt door wat uit die praetgroep werd meegenomen. Aktiviteiten rond pedofilie in de NVSH, opzet als doorgangshuis voor, of als permanente ondersteuning voor mensen die als speciale mogelijkheid te maken hebben met de negatieve waardering voor 'pedofiel zijn' in de samenleving.

2.) Het hangt met het voorgaande samen, maar ik noem het apart.

De verruiming van het klimaat rond seksualiteit staat in Nederland nog maar aan het begin, als je het mij vraagt. Die rond pedofilie moet bijna nog beginnen.

In zo'n fase is het volgens mij wijs om in een beleidsvisie niet meer dan de eerste te zetten zixx stappen en een eerste evaluatiemoment te formuleren. Een visie op langere termijn is daarbij noodzakelijk, maar die kan het beste in algemene termen blijven. Onder 1 gaf ik aan waar de nota in visie te kort schiet. Maar in het formuleren van de eerste stap schiet ze eigenlijk ook tekort. Want het gehele schema van taken voor de Landelijke Werkgroep Pedofilie lijkt mij onrealisties (getuige jullie eigen kritiek op hun funksioneren) de afbakening van regionale en landelijke bevoegdheden wordt wellicht ooit eens een punt, maar wanneer zich nu konfliktken op dat terrein voordoen dan kan de LWP zich toch nauwelijks enige afsplitsing of wat dan ook veroorloven? Een angreep van de NVSH zal ook neerkomen op pappen en nathouden en zorgen dat de werkzaamheden niet in gevaar komen.

De enkele regionale groepen en de LWP zou ik liever willen zien als kernen waarin zich (in konkrete tussenpersoonlijke verhoudingen e.d. alle fasen van het organisatieschema onder III. voor zullen doen. En kritorium voor sukses bij dit soort kernen is m.i. hun voortbestaan op de eerste plaats; hun resultaten in termen van bijdragen aan voorlichting op de tweede plaats.

Hier mist eigenlijk een visie(tje) op de rol die de NVSH (VK; NPM; afdelingen + werkgroepen) in realistische termen kunnen vervullen.

Ik wil er maar mee zeggen: de eerste stap is juist het laten bestaan van een LWP (en enkele regionale groepen); het eerste evaluatiemoment is over bv. een jaar kijken of dat bestaat voor de leden zinvol was; of er aansluiting is gevonden op niet te hoog gegrepen, misschien voornamelijk door derden georganiseerde aktiviteiten. En of het VK daarbij heeft kunnen helpen. Wees toch bescheiden en ga in een beleidsnota niet veel verder dan dit; je bouwt anders onherroepelijk teleurstellingen in; je wekt verwachtingen (bv. bij het COC) die je niet kunt beantwoorden.

→ voorlichting breder maken.

Nou ja, misschien ben ik wel te onbescheiden met mijn kritiek geweest - je moet maar denken dat je in het COC precies dit soort problemen tegenkomt. Wat ik hier opschreef is het antwoord dat ik er zelf op heb, wat zeker ook weer zal veranderen.

Doe er maar mee wat je wilt.

Veel groeten,

edit naam

2.2 De interesse van de kant van het COC bleek ook kort daarvoor. Op 19 augustus van dat jaar, 1974, had de werkgroep meegedaan aan een uitzending van Televisier (AVRO). Het hoofdbestuur van het COC had er geen goed woord voor over en in SEK stond daarover het volgende bericht:

pedofilie SEK sept '74

inmiddels was de emotionele aanpak van het pedofilie-probleem op gang gebracht en de leden van de NVSH-werkgroep pedofilie hebben in de AVRO-Televisier-uitzending van 19 augustus eerder olie op het vuur dan op de golven gegooid.

Het hoofdbestuur van het COC heeft bij het hoofdbestuur van de NVSH geprotesteerd tegen: "de uitgangspunten en de wijze van optreden van de Werkgroep Pedofilie van de NVSH. Sterker nog, het meent dat de NVSH de bezinning op deze delikate menselijke relatie in handen heeft gelegd van hiervoor ongeschikte personen."

Het COC protesteert tegen de eenzijdige benadering vanuit de pedofiel en benadrukt het feit dat kinderen t.o.v. ouders meestal in een afhankelijkheidspositie verkeren waarmee te weinig rekening wordt gehouden. De pedofiele verhouding is meer dan alleen seks, het gaat om de volledige ontplooiing van kinderen en volwassenen.

Het COC is in het bijzonder kritisch over het feit dat in de genoemde TV-uitzending alleen werd gesproken over contacten tussen mannen en jongetjes.

Hierdoor wordt gesuggereerd dat pedofilie en homofilie zouden samenvallen. Het COC heeft de Werkgroep Pedofilie van het Nationaal Centrum voor de Geestelijke Volksgezondheid gevraagd stelling te nemen in deze zaak.

2.3 De werkgroep in 1974 en 1975

Vragen over voorlichten gaan een vooraanstaande rol spelen binnen de werkgroep. Hieronder volgt een fragment van de discussiestukken van het beleidsweekend van eind 1975. Dit stuk was een poging om de gedachten en discussies die het meest speelden in dat jaar krachtig samen te vatten. De bedoeling was daarmee antwoorden te kunnen formuleren op de vraag waarmee het stuk begint.

inhoudelijke beleidsvisie: is het iets aparts of alleen een naam?

praat je / licht je voor over "pedofilie" of over b.v. "affectiviteit"?

edit naam : "Het t.v.-gesprek over pedofilie (AVRO-televisier 19-8-74) vond ik teleurstellend. Er werd over pedofielen gesproken alsof het duidelijk te herkennen mensen zijn, zoals mensen met rood haar of bruine ogen.....Als een kind opgewonden en vrolijk van me wordt krijg ik warme gevoelens. Van wie gaat het uit? Van beiden denk ik. En beiden vinden we het prettig. Ik kan me niet

anders voorstellen dan dat in de ouder-kind relatie dezelfde gevoelens een rol spelen, alleen zijn ze daar gewettigd en ondergebracht in het begrip ouderliefde.

Ben ik pedofiel?

Bij een ruime begripsbepaling waarschijnlijk wel. Maar dan krijg ik het rijk te noemen gevoel dat ik in die zin ook heterofiel, homofiel en anglofiel ben"

dr.e.brongersma (de nieuwe linie 11 juni '75)

"Er zijn opvoeders die beseffen dat een kind dat nooit geknuffeld en gezoend wordt, en dat geen kans krijgt zich seksueel te ontplooiën, later enorme problemen kan krijgen. Boven het hoofd van deze opvoeders hangt de strafwet als een zwaard van Damocles."

van ussel in afscheid van de seksualiteit

"De persoon die aanraakt, streekt en knijpt ervaart ook zelf lust en de wellust die hij of zij bij de partner opwekt, vergroot het eigen genot. Vingers schijnen aan elkaar te telefoneren 'hier is het prettig', 'deze holte, deze welving is lustvol om te voelen'.

Zo kan het zijn. Maar gewoonlijk vindt echter tussen het kindzijn en de volwassenheid een ontwenningproces plaats. Tijdens de opvoeding wordt een dam opgeworpen tussen de mens en zijn lichaam en de lichamen der anderen. Geleidelijk wordt het gezellig schootzitten verboden door het belachelijk te maken. De aanrakingen worden slechts geduld wanneer ze door een andere functie verantwoord zijn. We krijgen de 'hands off'-pedagogie... Daarna slaan we de volwassene gade.....Een zinnelijke aanraking zal wellicht geïnterpreteerd worden als een uitnodiging tot orgastische bevrediging, een opvatting waarin een hongerijsmentaliteit tot uiting komt."

Het concept pedofilie is niet meer wat het geweest is. In Bakkum (oktober '74) kwamen er 2 visies naar voren vanuit dewelken men kon gaan voorlichten. Deze visies heten, niet geheel waarde vrij, "brede visie" en "oude visie".

De brede visie beoogt voor te lichten, althans begrip bij te brengen, voor het pedofiel genoemde gedrag door uit te gaan van het naar voren laten komen van de concrete ervaringsgegevens van mensen: laat iedereen maar eens vertellen over z'n persoonlijke affecties (gevoelens, niet alleen mooi en vriendelijk), dan blijkt iedereen geheel origineel te zijn en daarin ook weer opmerkelijk op elkaar te lijken. In ieder geval worden erotische ervaringen hierdoor op een lijn bespreekbaar.

De oude visie sluit aan bij bestaande maatschappelijke figuren en geeft voorlichting over heterofilie, homofilie enz. of spreekt over zo te noemen aspecten. Onderkend wordt een specifieke problematiek en de brede visie wordt wel als verdoezelend ervaren. Niettemin is de terminologie van de oude visie ons allen zeer vertrouwd, hoe breed we het ook willen zien.

Dit punt duikt op in de rest van het jaar. Met welke begripvervorming gaan we voorlichting geven binnen de NVSH? (dec. '74). Ingestemd wordt met de Arnhem-formule, praten over vormen van seksualiteit; bij zo'n discussie verschijnt dan vanzelf een combinatie van de oude en brede aanpak.

Ook bij het maken van een folder is het concept pedofilie in het geding (jan. '75). Hoe zeg je het? Paul Geradts spreekt in zijn stuk vaak over "pedofiel-voelende mensen" (welke vrij ontwikkelde mens niet??), maar ook wel over "de pedofiel".

In maart ontstaat de commissie-levensverhalen, die aansluitend bij de Arnhem-formule en de meest aansprekende stukken van bestaande boekjes, mensen aan het woord wil laten over zichzelf en hoopt daarmee voor te lichten zonder hinder van de oude terminologie.

In mei valt er een hard besluit: na een bonte discussie over voorlichten, met overigens rake opmerkingen over concreet worden in discussies met verontwaardigde ouders en ongelovige rechters, en na de goede raad vooral niet te willen overtuigen via de media maar per se aansluiting te zoeken bij de eigen seksualiteit of problemen van mensen, wordt besloten dat er voortaan domweg niet meer over pedofielen zal worden gesproken, hoogstens over pedofiel gedrag. Ook ziet de werkgroep geen eigen vignet meer voor zich.

2.4 Een rollenspel met discussie

Het weekend waarvoor voorgaand discussiestuk geschreven werd, te Arnhem eind 1975, begon met een discussie over voorlichten. (Overigens, de zogenaamde Arnhem-formule bij het voorlichten waarover zojuist gesproken werd, dat slaat op de aanpak van Richard de Vries bij het voorlichten: hij hield een avond te Arnhem. Daarover na het rollenspel.)

Rollenspel

Om het denken op gang te brengen en de gedachten te bepalen geeft [redacted] een avond voorlichting. Daartoe "zijn" de aanwezigen deels leden van een gewone NVSH-afdeling, deels leden van een beoordelingscommissie. De voorlichting is een inleiding waarin mede invoelbare verhalen worden verteld, met daarna gelegenheid tot vragen en opmerkingen. Ook worden aan het begin briefjes uitgedeeld waarop de mensen op een gegeven moment verzocht worden hun mening vast te leggen. Tijdens het stellen van de vragen blijkt wel dat de aanwezige leden scherp afgesteld staan. Hierna volgt onder gespreksleiding van Hanny Boidin een beoordeling van dit alles, beginnende met kritiek van de beoordelingscommissie. De vragen die hierbij opgeworpen worden zijn samenvattend de volgende: Moet het duidelijk zijn dat de inleider voor zichzelf spreekt of namens een hele groep? Moet een inleiding ruimte laten voor interrupties, verstaan als uiting van des toehoorders emoties? En ook omdat dat de zaak levendiger maakt? Hoe licht je voor? Gezien het feit dat toehoorders niet willen dat hun een andere mening wordt opgedrongen, gezien ook de onwenselijkheid dat de vragen alleen maar aanvallen worden op het pedofiel-zijn van de inleider die zich dan eigenlijk alleen maar gaat zitten verdedigen, wordt de vraag: probeer je of neem je zelfs de 'stomste' emotie serieus? En als je dan voor dit laatste kiest en er komt een aanval, hoe ga je daar op in? Bijvoorbeeld, open je met "ben je dan zelf zo aggressief als je met je vrouw naar bed gaat?", of vang je daarvoor eerst op met "o, is het uw angst dat zo'n pedofiel gewelddadig wordt met een kind?". Hoe zinnig is het om de mensen in kleine groepjes te laten praten, omdat vragen als "eh, en eh...wat gebeurt er nou precies tussen uh..." niet zo in de grote groep op tafel worden gelegd? Of omdat de inleider met een monoloog toch wat voorbijgaat aan vragen die zouden kunnen leven in de zaal? Ook al zijn persoonlijke of zelfs eigen verhalen zeer aansprekend, hoe lang kun je daar mee doorgaan en kun je alle complicaties aansnijden? Bijvoorbeeld: soms wordt het contact met een kind verbroken, bewust, omdat de relatie bij de omgeving te zwaar op de maag ligt, hoewel de relatie prima ligt en zelfs de scheiding wordt uit-gepraat onderling; moet je zo iets nu uit de voorlichting laten waarom? Omdat onze meningen daarover verdeeld zijn? Omdat het geen algemeen geldig verhaal is? Omdat het verwarrend is in zo'n enkele avond? Hoe vermijd je het gevaar dat je voorlichting oude stereotypen slechts door nieuwe vervangt? Bijvoorbeeld, dat 'het' steeds mannen zijn; dat alle kinderen aan het verleiden zijn. Hoe moet je schatten dat aanwezige NVSH-ouders woorden als 'masturbatorisch' en 'aftrekken' opvangen? En

hoe valt daar een zekere hoeveelheid van contacten, wanneer de gedachten net aan het wennen zijn aan 'pedofiele contacten'? Heb je je eigen glazen niet ingegooid als je daarna juist je goede vraag stelt "Waarom mogen kinderen niet zo'n relatie hebben????". Zelfs een woord als 'relatie', is dat wel zo eenduidig? Kunnen voorhanden zijnde boeken of publicaties wel op een hoop aan iedereen worden aanbevolen? Hoe kun je je verantwoordiging erover uiten, dat de wet en de maatschappij in het geheel niet deugen in deze? dat de NVSH er niet meer aan doet? Hoe dat kan wordt zeer duidelijk als toch nog weer eens gevraagd wordt of de gespreksleiding niet iets speciaals voor speciaal kinderen moet voelen. Met de vergadering besluit edit naam, dat het goed is dat hij hier zo ingestapt is, maar blijft hij wel met de vraag zitten of er niet gezamenlijk door een aantal van ons voorlichting gegeven zou moeten worden juist aan pedofielen; hoe moet hij zich gedragen, tegenover of vanwege de vaak negatieve houding?

2.5 De voorlichting door Wil Flier en Richard de Vries

In het beleidsweekend van 1976 te Valkenswaard werd weer aandacht gegeven aan voorlichten. Onder meer in het discussiestuk Pedofilie, een probleem van iedereen. Deze kreet die wilde stellen dat het eigenlijk een tic of trekje van iedereen betrof, werd mede gevoed door de volgende ervaringen met voorlichten.

3. Er is bij ons in de NVSH de laatste jaren op verschillende wijzen voorgelicht over seksualiteit of seksuele opvoeding. Mij bekend zijn voorbeelden van Richard de Vries en van Wil Flier.

Richard de Vries koos bij het voorlichten over pedofilie 'vormen van seksualiteit' als thema voor discussie. Daarbij valt het op dat er een aantal soorten van seksualiteit blijken te bestaan met elk dus een eigen naampje. Maar als je de mensen dan over zichzelf hoort praten dan blijkt het dat mensen die onder een zo'n noemer zouden vallen toch reusachtig van elkaar verschillen. En andersom dat al die zogenaamd verschillende mensen elkaar heel best kunnen volgen. Allicht, want die noemers 'homo-dat' en 'pedo-dat' duiden wel op sekse en/of leeftijd, maar alle andere en veel leukere zaken als tederheid, spanning en lust zijn zaken van alle mensen. Om nog maar te zwijgen van ruzie, eenzaamheid, verlangen en jaloezie.

Wil Flier geeft voorlichting. En ons bereikte het bericht over een lezing in Den Bosch. Aan het eind van de avond bleek dat de aanwezigen met allerlei zinvolle praktijken tussen ouderen en kinderen best mee konden gaan. Hoe kwam dat?

Zij begon ermee dat baby's hun eerste levensLUST opdoen met zogen en lekker schijten, als ze tenminste de kans krijgen. Jawel, dat kan een heel tijdje zo doorgaan en als ze niet als een kerstpakketje worden aangekleed, reken maar dat ze dan al gauw een heleboel lekkers in en uit hun lijf ontdekken.

Nu zou je drie soorten van opvoeding kunnen onderscheiden. Op de eerste plaats de repressieve wijze van opvoeden waarin men uitgaat van een scherp omlijnd beeld hoe kindlief moet worden. Dit betekent dat al gauw allerlei dingen afgeleerd moeten worden. En als kindlief moet worden zoals de ouders zelf dan zal de geduldige ouderliefde jarenlang werk hebben. Het kind wordt geleid. Er is ook een zogeheten tolerante stijl van opvoeden. Dit heeft een wat minder duidelijk gezicht: het kind wordt niet geleid, hoeft niets af te leren, maar veel aanspraak, weerwerk of onenigheid met de ouders of ouderen is er ook niet.

Op de derde plaats is er de emanciperende wijze van opvoeden. Hier is werk aan de winkel: het kind is zelf op ontdekkingstocht en de ouderen zijn begeleiders om op terug te vallen. Welnu, dit laatste beeld spreekt een NVSH-gehoor natuurlijk wel aan. Maar dan komt er een scala van vragen. Kan het kind bloot in huis rondlopen? Kan het de rest van de familie ook zo zien? Kan het samen in bad? Kan het samen met pa en ma in bed uitslapen? Kan het daar rondsnuffelen en eens rondtasten? Geeft dat een zinnelijk gevoel? Kan dat een prikkelend knuffelen zijn?

Welnu, aan het eind van het verhaal waren allen die deze hele avond gevolgd hadden, gevoelsmatig meegegaan in deze wijze van opvoeden die uiteindelijk toch nogal incestueus of pedofiel blijkt uit te pakken. Niemand trok een grens. Een zeer zinnige konsekwentie van Wil Flier vind ik dat zij stelt dat in deze opvoedingssituatie voorlichting belachelijk overbodig wordt, omdat het kind zo van het vijfde jaar af al een hele ontdekkende en onderzoekende houding heeft ontwikkeld en bij wijze van spreken al allerlei dingen geleerd heeft waar de ouderen met rooie oortjes maar net aan toe zijn. Waar kindlief dat nu naar school gaat wel behoefte aan heeft, is politieke vorming, laten we zeggen sociale weerbaarheid. Want van zulk een aanstekelijke vrijheid is men niet gediend en het verzet zal spoedig voor kindlief onbegrijpelijke vormen aannemen.

Hier wordt het overigens ook duidelijk waarom er iets schort aan de zogeheten tolerante stijl van opvoeden. Dat geeft bepaald geen oefening in de latere botsituaties en in de later hard benodigde steun. Trouwens, de tolerante opvoeding waarin de ouderen een schuimrubberachtig inkasservermogen ten toon spreiden lijkt me toch onhoudbaar en tot valiumgebruik voeren.

2.6 Voorlichten blijft moeilijk

Bij de voorbereiding van het beleidsweekend van januari 1978 voelde de voorbereidingscommissie de behoefte aan wat meer helderheid omtrent de bruikbaarheid van vroegere ideeën en besluiten en ervaringen. Onderstaand stuk wilde geen besluiten voorbereiden maar de vraag eens bespreekbaar maken wat de actieve mensen in de werkgroepen eigenlijk vonden van de genoemde brede visie. Deze vraag klemde een beetje omdat er een zekere spanning rondwaarde tussen de interesse in pedofilie en die in jeugdemancipatie.

HOOFDSTUK 2 : Voorlichten. Vorm en inhoud. Wat hield de keuze voor de brede visie in voor je wijze van voorlichten. Onderwerp, terminologie en methodiek.

2.1. Inleiding.

De voorkeur voor de brede visie hield naar mijn (B.F.) mening in dat je in de voorlichting en in je publiciteit ging praten over de beleving van zinnelijkheid van mensen en over het knevelen van jongeren door ouderen in opvoeding. En zo. → De gewone relaties tussen volwassenen en kinderen, het hoe van opvoeden, het hoe van andere samenlevingsvormen dan die van huwelijk en gezin.

Dit werd niet meer in strijd geacht met het alledaagse gegeven van: er blijken pedofielen te zijn, die zichzelf zo noemen, die hulp wensen, die willen groeien tot ze pedofilie-voorlichting en -actie kunnen gaan ondernemen.

Een voortvloeisel uit de discussie te Baksum 1974 (zie Een stukje geschiedenis van Jan Schuÿer) en een inzicht uit onder meer het fraaie rollenspel rond voorlichting te Arnhem 1975 (zie verslag) was:

→ ga niet praten over Het Onderwerp Pedofilie. Ga zeker niet over de hoofden van de mensen heen uitleggen of betogen. Nee, laat mensen maar uitgebreid over zichzelf vertellen. En de een zal over zichzelf praten als gewone ouder die zekere zorgen heeft. De ander als hetero. Weer een ander als echte pedo: ik wist het al

toen ik 13 was. En weer een ander als gevoelig voor een heleboel wat op een bepaalde manier lief is. De een zal zich bepaald zien, de ander onbepaald. Maar het zal veel verhelderen. De overeenkomsten blijken spoedig heel wat anders te liggen dan volgens die vreemde naampjes blijkt. Lezingen van Richard de Vries en de opzet van de bundel "En me vriendje.." zijn vanuit deze gedachte gevormd.

Dé discussie te Arnhem 1975 zette echter een verdere stap: het algemene in het probleem moet naar voren gehaald worden. Een prachtig voorbeeld hiervan is de discussie-inleiding van vormingsmedewerkster Wil Flier (toegezonden aan ieder in maart 1976 en nog voorhanden). Andere mij bekende voorbeelden zijn inmiddels de inleidingen van Hannie Boidin en edit naam

2.2. Voorbeeld.

Laatstgenoemde gebruikt als een van de kapstokjes bij de voorlichtingsavonden de bandopname van die recente VPRO-uitzending waarin de interviewster roode oortjes krijgt in het gesprek met een tienjarige jongen en diens ouders. Hier volgt een globaal verslag van wat er ongeveer op die band staat.

De deelnemers zijn het jongetje Piep; die praat over zijn grote vriend PIEP; dan Pa en Ma; tenslotte de interviewster die ik (B.F.) maar Aagje noem.

Piep wordt eerst wat gevraagd over de kennismaking met PIEP en dan over vrijen. Aagje: Vind je het lekker?

Piep: Soms; 't is heel verschillend... we beginnen allebei wel eens; het wordt langzamerhand heel normaal. Ik vind alles lekker, met een jongen, met m'n moeder, met een meisje....

Met kinderen uit de klas valt er niet over te praten; hun ouders zijn dat niet gewend van jongsaftaan; ik ben vrij opgevoed kun je wel zeggen. Nee, ik vind het niet gek dat andere kinderen niet zo vrij zijn; ik lach soms wat minder over bepaalde grapjes; maar dan vinden ze je wel stom.

Nee hoor, ik ben niet bang voor kinderlokkers; ze bestaan niet.

Nou, ze worden lokkers genoemd omdat ze zo aan contacten komen. (Er komen steeds vraagjes van Aagje tussendoor; nu vraagt ze door of ze nou wel of niet bestaan.) Ze bestaan half om half niet of wel.

Pa en Ma: Piep gaat nu ongeveer een jaar naar PIEP toe. We hebben PIEP leren op een thema-avond van de NVSH. Nee, h e t was geen bezwaar om Piep mee te nemen naar PIEP. Welnee, laat gelegenheid z'n gang maar gaan.

Pa: Nou, ("mijn kind ter beschikking stellen?"), nou nee, dat is toch niet zo terzake als wanneer je spreekt van ("mijn) fiets uitlenen".

Aagje: Ik mocht van jullie niet alles aan Piep vragen omdat Piep niet alles kon overzien. Maar zo'n contact met PIEP kan Piep toch ook niet helemaal overzien???

Ma: Nee, Piep kan met vrijen of met sex wel bepalen wat ie zelf wil. Maar met iets als het noemen van namen ligt het voor Piep niet zo duidelijk.

Pa (op een vraagje): De NVSH is niet oorzaak maar min of meer een gevolg van een zekere vrijheid bij ons rond sex. We zijn pas ongeveer twee jaar lid. We hebben een proces doorgemaakt en leerden bijvoorbeeld homofilie en later pedofilie gewoon vinden. We zijn gaan denken aan de witte tijd tussen moederborst en de leeftijd van 16 jaar. Er bestaat dan wel emotie maar het mag niet; met allerlei gemis voor later. Ik ben blij voor de positieve gevolgen voor mijn zoon. Ze moeten het recht hebben geen emoties te hoeven onderdrukken.

Ma: Ja, ik wist wel dat kinderen tussen zes en twaalf wel behoefte aan lichamelijke hebben. En op zijn manier vrijt ie ook met mij.

Aagje: Enne... als ie dan 14 is?

Ma: Dat ligt dan aan de situatie dan.

Aagje: Hebben jullie nooit gewaarschuwd voor mensen met kwade bedoelingen?

Pa: Nee hoor; "een bepaald soort mensen" waar je meisjes en zo voor waarschuwt? Het is zo'n raar idee....

Aagje: Maar in de krant lees je toch van die rare mensen met kwade bedoelingen!

Ma: Nee hoor, dat zien ze zelf wel.

Pa: Er zijn wel mensen die geforceerd willen vrijen, maar om nou bezwaar te maken tegen ouderen die kinderen lastig vallen? Het heterosexuele aanranden gebeurt veel meer.

Aagje: Maar vrouwen zijn erop verdacht, kinderen niet?!!

Pa: Tja, we hebben wel gesproken over mensen die iets tegen je zin willen doen, maar dan moet je ook attent maken op het positieve, op de intimiteit, bij dat soort voorlichting, en niet alleen waarschuwen. Je kunt alleen opvoeden tot bewust leven, uit je eigen wil.

Aagje: Ik blijf grote ogen opzetten bij 'n pedofiel.

Pa: Ik had dat ook toen ik eens voor het eerst Russische atleten zag. Dat was heel raar en onwettelijk. Zijn ze dat nou? Je went eraan dat met gewone mensen zijn, net als ik. Pedofilie is een kwestie van wennen.

2.3. De methode van voorlichten.

Dit is meerdere malen aan de orde geweest. Tijdens het Arnhem-weekend was er een rollenspel met discussie. De discussie wel of niet deelnemen aan de media is aangezwengeld, weer aangezwengeld eigenlijk. In verband met het ontwikkelen van een folder stond het centraal. Er moesten stands bemand worden. Redacties van kranten werden aangeschreven. En tenslotte is er over gesproken in verband met zo'n voorlichtingsavond te Hoornt.

Uit de praktijk van menig voorlichter, maar ook uit de kern van de brede visie komt naar voren dat het geen zin heeft onze bezigheden te gaan toelichten met een inleiding over pedofilie, onze ideeën daarover, onze bedoelingen ermee, t e g e n o v e r een gehoor van mensen die je ziet als als buitenstaanders, om niet te zeggen bevooroordeelden. Echter, een sleutelwoord als "neem de meest stomme emotie nog serieus" is stellig nog niet uitgediept in onze kring.

Centraal mag staan een vraag als: wat willen wij als we aan voorlichting doen bereiken met aanwezigen op een thema-avond? Ook: wat kun je bereiken? Zonder de problematiek van het voorlichten onder de knie te hebben mag je toch veilig stellen dat het onderwerp van een avond in te passen moet zijn in het voelen van de aanwezigen. Zeker wanneer er veel belangstelling is naar aanleiding van een affaire.

: Opmerking:

: Dit overzicht van de discussie in de afgelopen jaren is samengesteld uit
: stukken die zich in het archief (edit adres) bevinden. Het weer-
: spiegelt vooral de gedachten van de landelijk actieve mensen in voorgaande
: jaren.

edit naam

3 OCHTEND

3.1 Inleiding van **edit naam**

edit naam is lid van de afdelingswerkgroep Eindhoven en Venlo en geeft sedert 4 jaar voorlichting.

Onze methode van voorlichten wordt wel de methode van Wil Flier, een vormingsmedewerker van de afdeling Eindhoven, genoemd. Deze methode werkt met kleine groepjes. Maar eerst zetten we plenair, in de grote groep dus, uiteen hoe we als werkgroep georganiseerd zijn en wat onze doelstelling is.

Overigens, hiervoor is al wat gebeurd. De mensen hebben ons gevraagd te komen voorlichten over pedofilie. Daarop hebben we een gesprek gehad met enkele mensen van hen. Daarin zeggen wij dat we komen praten over wat kinderen zijn, wat de gevoelens van kinderen zijn, en dat dan zonnodig specialere vragen nog wel boven zullen komen.

Welnu, dit wordt ook bij de aanvang in de grote groep verteld.

Maar dan wordt er dus gesplitst in groepen van 8 tot 10 mensen. En dan is er een set van kaartjes waarop staan opvattingen, persoonlijke opvattingen over lichamelijkeheid en intimiteit van kinderen. Het pakje kaarten gaat de kring rond en ieder haalt er een kaart uit. De instructie wordt gegeven: je trekt een kaart en wil je hem niet beantwoorden dan geef je hem door aan je buurman. Wanneer er dan een antwoord wordt gegeven kan er overigens ook door de anderen gereageerd worden.

We gaan er hierbij vanuit dat de mensen emotionele weerstanden hebben tegen het onderwerp. Aldus denken we dat het het beste is niet zelf tegen hen aan te gaan praten, maar hen een spiegel voor te houden over hoe ze zelf denken. In het tweede deel van het gesprek in deze kleine groep is het dan mogelijk meer te praten over sex tussen jong en oud.

Maar goed, de eerste vragen gaan van: wat merk je van sex bij kinderen? Tevoren wordt gevraagd van je hart geen moordkuil te maken en vooral eerlijk te zijn. Welnu, al spoedig komen er bij kaartjes als "vrij je met kinderen?", "wat mogen je kinderen?", "met leeftijdgenoten?", "met volwassenen?" opmerkingen als: ja, dat kan wél. En dan zeggen anderen dat zij het niet zo aankunnen. Ze gaan dan vertellen over eigen gevoelens en opvattingen.

De mensen zijn na zo'n kringgesprek nogal eens beduusd. Goh, dat dát er allemaal achter zit. Zeker, het grijpt ze aan. Omdat deze kleine groepen zo intensief werken stellen we duidelijk dat we er desgewenst voor terug willen komen en dat gebeurt dan ook, zeker in de helft van de gevallen. En in zo'n tweede ronde komen er vaak pas veel meer persoonlijke dingen aan de orde.

Vragen, toelichting, opmerkingen

1. Geven jullie alleen voorlichting aan volwassenen en scholen? En hoe komen jullie dan aan de groepen, bieden jullie ook voorlichting één of richten jullie je op speciale groepen?

edit naam richten ons niet op speciale groepen. Nee, het gaat steeds van de groepen uit en wij honoreren elk verzoek. Ja, een keer hebben we in feite voorlichting aangeboden. Dat was na een rondschrijven. Daar kwam weinig response op, maar in dat ene geval was de inleiding wel wat anders doch het kringgesprek ging als van ouds. Regelmatig komen we op scholen, ook een keer een groep van mensen van zo 17 à 18 jaar. Veel groepen zijn van pedagogische of sociale academies, dat zijn vrijwel vaste adressen, op uitnodiging dus en de methode is steeds dezelfde. Overigens, niet dat we ervaring hadden met een speciale mannengroep, zou je zeggen dat vrouwen wat meer openstaan voor de problematiek, wat meer praten vanuit zichzelf en meer begrip tonen voor wat we naar voren brengen.

2. Hoe gaat dat nou met die kaartjes precies? Is het niet erg gestructureerd? En is één begeleider niet weinig, zeker als die inleider zelf geen feeling heeft met pedofiele contacten?

De bewuste kaartjes waar het om gaat geven de volgende vragen:

1. Wat merk jij van seks bij kinderen?
2. Wat voel jij bij jezelf als je iets merkt van seks bij kinderen?
3. Hoe is jouw houding t.o.v. kinders seks? Wat mogen kinderen wel of niet?
4. Knuffel jij kinderen? Hoe dan? En waarom?
5. Mogen kinderen van jou onder elkaar vrijen, elkaar bloot zien, elkaar betasten? Waarom wel of niet?
6. Mogen andere volwassenen (jouw) kinderen aanhalen of met hen vrijen?
7. En wat vind jij ervan als het kind zelf het initiatief neemt om te vrijen met een volwassene?
8. Wat denk jij dat een pedofiel wil?
9. Zijn pedofielen altijd mannen?
10. Hoe zou jij het vinden als jouw kind een relatie had met een pedofiel? Wat zou jij dan doen?
11. Heb je zelf in je jeugd seksueel contact gehad met een volwassene?

De kaartjes gaan dus in deze volgorde over tafel, escalierend als het ware. Pas later in het gesprek komt zo'n vraag als: mogen andere volwassenen iets met uw kinderen? Deze kaartjes zijn aldus al gauw goed voor een kringgesprek van zo'n 1½ uur.

Wat betreft die structurering, die valt best mee juist doordat het een kleine groep is. Je moet je voorstellen, dat er doorheen gepraat kan worden. Dus soms zeggen we wel dat we er later op terug gaan komen, maar als er veel animo voor een punt is dat te berde wordt gebracht, dan gaan we daar eerst op door.

Met de mankracht gaat het zo: die eerste inleiding in de grote groep kan een 20 minuten duren, maar daarna moet elk groepje van 8 à 10 mensen persé 'n begeleider hebben. Dat het slechts een begeleider is, dat hebben we nooit als probleem gevoeld. Je moet rekenen, als er vragen overblijven dan kan daar in het volgende gesprek gemakkelijk op teruggekomen worden. Overigens worden er geen verslagen van gemaakt.

3. Wat doen jullie als de mensen nu zo'n bepaalde houding aannemen, bijvoorbeeld zo'n bepaalde afwerende houding die niet zozeer in vragen wordt omgezet?

Inderdaad zijn er van die stellingen die altijd wel weer terugkomen, zoals die van: O.K. allemaal, maar zelf zou ik het toch niet pikken als het om mijn kind ging. Zeker gebeurt dat als de mensen inderdaad gevraagd worden te praten vanuit de eigen situatie over de kinderen en de gevoelens te praten en te zeggen hoe het dan ligt als ze zo of zo oud zijn. De mensen gaan dan vaak mekaar antwoorden. Wij zijn daar vooral gespreksleiding, vaak met aanmoedigende vraagjes als: hoe gaat dat dan, en: hoe doe je dat dan zelf?

4. Geven jullie ook documentatiemateriaal vooraf?

Tevoren wordt alleen de folder van de werkgroep gegeven. De kaartjes worden dus ook niet tevoren uitgedeeld, maar wel getoond aan de delegatie van de groep bij het voorgesprek.

3.2 Inleiding van edit naam

edit naam al langer actief in de LWGP/J, deed de laatste jaren samen met edit naam ervaring op met voorlichting over de intimiteit en sex van jong met oud. Eigenlijk hadden edit naam hij niet gedacht hierover vandaag een inleiding te houden, omdat de aanpak vrij dicht ligt bij die van edit naam. Maar goed, werkt Eindhoven met kaartjes, zij werken met een bandopname.

Onze voorlichtingsavonden beginnen met een bandopname van ongeveer 15 minuten. Het betreft een VPRO-radioprogramma van 8 mei 1978, waarin twee NVSH-voorlichtsters, Marga en Ingrid, praten met Kiki Amsberg over hun voorlichten op scholen, over de veranderingen in hun aanpak; en tenslotte over hoe het er nou bij Marga en Ingrid thuis toegaat, waar de kinderen misschien wat vrijer zijn opgevoed. Welnu, dit laatste gedeelte wordt afgedraaid op onze avonden en we wilden het ook nu laten horen. (De opname behandelt onder meer hoe de kinderen seksueel gesproken niet allemaal bewusteloos zijn, hoe het tussen ouders en kinderen tot de nodige aanhaligheid komt en hoe Marga en Ingrid zich daarbij voelen.)

Hoe zien de avonden eruit? De mensen worden welkom geheten; de band wordt geïntroduceerd en afgespeeld. Daarna worden kleine groepen geformeerd van zo'n 8 mensen en wel onder gespreksleiding. De gespreksleider/ster gaat vragen of de aanwezigen ook ervaringen hebben als de mensen op de bandopname; en of ze als jongere iets gehad hebben met een oudere, iets wat iets voor hen betekende; en of ze nu zoiets kennen. Dit wordt gecombineerd met een nadrukkelijk voorstel te luisteren naar elkaar: niets hoeft van elkaar gek, progressief of behoudend gevonden te worden.

Dit is een hoeksteen voor de inleiding, omdat de aanwezigen zich dan veilig weten, in ieder geval voor de gespreksleider/ster: iedereen telt, er hoeft geen juiste mening te komen.

Hiermee ontstaat mogelijk een vorm van samenwerking die je kunt omschrijven als elkaar wederzijds inlichten of voorlichten.

De gang van zaken is dan gewoonlijk dat het gesprek in een zeer laag tempo begint, zeer voorzichtig. Vaak met enkele opmerkingen van bijval of bevreemding naar aanleiding van de band. Dit biedt al gauw aanknopingspunten vooral wanneer je als begeleider er rekening mee houdt dat deze opmerkingen stellig naar aanleiding van ervaringen gemaakt worden.

Inmiddels hebben we ervaring met deze aanpak opgedaan bij een 7-tal gelegenheden. Een VOS-cursus (volwassen vrouwen), een sociale academie, en in de NVSH-afdelingen Den Bosch, Eindhoven, Arnhem, Den Haag en Rotterdam. In Den Haag ging het ondanks de grote groep onder leiding van Hennie niet zo gek, in Rotterdam was de omvang van de groep - we konden niet splitsen - duidelijk een te grote drempel, dacht ik.

Onze opzet is op tafel te krijgen dat dát wat te vangen is met de termen sex of intimiteit tussen jong en oud - in zekere kringen wel eens aangeduid als pedofilie - ongeveer niemand vreemd is, ook de aanwezigen in de gespreksgroep niet.

En dit komt ook op tafel.

Wat er dan gebeurd is, is het volgende. We werden gevraagd te komen voorlichten over pedofilie. We hebben de mensen gedurende een tot twee uren horen praten over eigen ervaringen, en niemand lijkt meer de behoefte te hebben iets over pedofilie te willen horen. Nee, natuurlijk niet, dat is al lang op tafel. Ik zou het zo willen zeggen: de conclusie is niet meer mogelijk dat pedofilie iets is van mensen die buiten ergens op straat lopen. Nee, menigeen in de groep heeft er direct mee te maken of zit er tot aan de nek midden in.

Vragen, toelichting, opmerkingen

1. Op de band wordt onderscheid gemaakt tussen de vrijheid van uitingen die de kinderen van Marga en Ingrid thuis hebben en de vrijheid elders, bijvoorbeeld op school. Wordt daar wel eens wat over gezegd en wat adviseren jullie dan ?

edit naam inderdaad horen we daar wel over. Sommigen menen die uitingen te moeten verbieden, in het belang van het kind. Anderen vragen het kind zulks niet in aanwezigheid van oma te doen. Weer anderen zeggen deze dingen aan de kinderen zelf over te laten.

edit naam : onze positie is niet die van adviseren. Wel noemen we - en ik spreek dan bijvoorbeeld als vader - onze eigen ervaring.

2. Zou er bij een tweede gesprek, zoals in Eindhoven gebruikelijk is, toch niet iets van pedofilie, sex met kinderen aan de orde komen ?

edit naam hoewel wij niet zo zorgvuldig hiermee omspringen als Eindhoven en niet zo duidelijk het aanbod doen van een vervolgesprek, komt dit toch eigenlijk best allemaal op tafel.

3. Kunnen de aanpak met de kaartjes en de band niet gecombineerd worden, reageert zo'n VOS-groep nu anders dan een NVSH-afdeling ? En welke andere technieken worden zo links en rechts gehanteerd ?

edit naam die twee systemen lijken best wel te combineren. Het zijn beide gedachtenbepalers, bedoeld om een kringgesprek op gang te krijgen.

edit naam : die VOS-groep waar ik ervaring mee heb is toch wat eerlijker en directer dan een NVSH-groep. Het is als het ware prettiger "werken" aan het onderwerp.

Hier memoreert **edit naam** dat in Venlo ook wel gewerkt wordt Een groot uur U of een eigen film, als introductie. Maar dan begint het gesprek wel gauw onpersoonlijk, over de film of in het algemeen.

edit naam die situatie kennen we ook. We pakken het probleem aan door te vragen naar de eigen ervaringen waarvanuit men zo'n wat algemene bewering doet.

edit naam vaak doorbreek ik het zelf door met mezelf te komen als ook iemand met ervaringen. Dan wordt het al vlug persoonlijk.

Opzemerkt wordt Nijmegen wel werkt met een bandopname, gemaakt door

edit naam , waar niet veel stellingen in voorkomen. Dat geeft een luchtige sfeer van: er kan gepraat worden.

Zo heeft men in Rotterdam de indruk dat het ontspannend werkt dat er bij de inleiding of in de discussie meegedaan wordt door mensen die zelf relaties hebben. Aldus **edit naam** .

edit naam meldt nog een aanpak die wel gebruikt wordt bij de voorlichtingsgroep van de LWH/COC te Leiden. Tevoren wordt aan de groep die om voorlichting gevraagd d'r lui mening over wat vragen die wij stellen op te schrijven en toe te sturen. Daarbij doen wij ook directe vragen als: kun je homosexualiteit aanleren? Dat sturen ze dan inderdaad aan ons op, terwijl ze op dat moment dus nog niet weten wat wij ervan vinden.

3.3 Inleiding van edit naam

edit naam valt in voor edit naam, die ook aanwezig is, maar voor het houden van de inleiding niet helemaal in zijn element is. Zij werken samen in Utrecht. edit naam merkt op nu pas eens te horen hoe er in andere groepen wordt voorgelicht. In Utrecht doen we het totaal anders, zonder bandopname of kaartjes. Overigens deden we wel een keer mee bij het vertonen van Een groot uur U op de universiteit van Utrecht.

In Utrecht ging de voorlichting jarenlang onder leiding van vormingsmedewerkster Hannie Boidin. edit naam bijvoorbeeld deed daar een drietal jaren al aan mee en het mag leerzaam genoemd worden. De werkwijze is als volgt.

Hannie doet een technische inleiding. Ze vertelt wat de werkgroep doet en hoe de organisatie ervan is, maar doet daarna het woord over aan iemand die zelf zulke relaties heeft of had.

Dus iemand van ons vertelt dan hoe je als pedofiel eigenlijk leeft. Dat sluit aan bij de vraag om voorlichting. Je kunt het natuurlijk niet los zien van kindersex en emancipatie, maar na zo'n inleiding kun je, vooral in kleine groepjes, goed verder praten over het onderwerp.

Die structurering, daar ben ik toch een beetje bang voor. Ik ben vooral gehecht aan de eigen getuigenis, waarna pas mensen uit de groep het spontaan van je gaan overnemen. Dus we starten als het ware op de oude manier maar we staan er best achter.

Enkele ervaringen. We hadden op deze manier voorlichting bij de Utrechtse zedenpolitie. Die inleiding over de opzet van de werkgroep werkte ook daar best aardig, zoals we ook achteraf gemerkt hebben. En het was daar trouwens minder vrijblijvend dan bij de studenten.

Naast contacten met een hervormde groepering van dominees hadden we ook nog een gedenkwaardig contact met de politieschool. Op die politieschool ging onze voorlichting ergens de mist in. Wat was het geval? De agentjes in spe vonden het allemaal helemaal zo gek niet wat we zeiden. Maar de leiding van de academie vond dit minder geslaagd en nu doen ze het maar met Een groot uur U.

Vragen, toelichting, opmerkingen

1. Zou in zo'n geval de leiding van de school niet eerst voorgelicht moeten worden? Zeker waar edit naam memoreert hoe negatief en kritisch men was bij de rijkspolitie te Roermond?

edit naam: Tja, wij hadden daar meer ongenueanceerde reacties verwacht en dat viel toen mee. En die leiding was er gewoon bij met de houding van: het moet uit de leerlingen komen. Da's prettig, maar er kwam dus te veel uit. Trouwens, we werden er voor betaald maar daarna was er ook kosteloos geen binnenkomen meer aan.

Opgemerkt wordt dat ook in Amsterdam de politieschool bezocht wordt, maar in tegenstelling tot Utrecht is pedofilie daar een onderdeel van een algemener onderwerp.

2. Welke groepen bereiken jullie en hoe wordt het onderwerp aangepast aan de groep? edit naam: bij ons bijvoorbeeld verschilt de methode niet omdat er toch vanuit de eigen ervaringen verteld gaat worden. En: bij ons wordt ook vanuit persoonlijke ervaring getuigd, dat komt vanzelf tussendoor ter sprake.

edit naam: ik ben toch bang voor die structuur. Maar goed, er wordt wel aangepast. Bij dominees nemen we bijvoorbeeld vanzelf minder geslachtsdelen in de mond. Je voelt dat aan in je woordkeus, ook al is het misschien niet zo intiem. Maar groepen jongeren of jongvolwassenen hebben wij nooit bereikt; we benaderden ze via oudercommissies.

Tenslotte, ouderavonden hebben we wel gedaan. Hannie Boidin deed die moeilijke dingen wel eens alleen. Ze was ook heel goed in staat onze gevoelens weer te geven.

3.4 Inleiding van **edit naam**

edit naam uit Groningen wil graag aan hetgeen gezegd is nog iets toevoegen. Hij vond het vooreerst prettig te lezen en te horen dat hier niet zo geloofd wordt in die ene juiste benadering. Maar wel heeft hij het woord liefde gemist in de uiteenzettingen. Dit punt speelt wanneer bijvoorbeeld gereformeerde huisvrouwen benaderd worden, die het onderwerp afschuwelijk vinden en die weer anders toegesproken worden dan studenten.

Hierma leest **edit naam** inleiding voor zoals die wel gehouden wordt voor die groep gereformeerde huisvrouwen. Ik (**edit naam**, notulist) volg de inleiding hier zo goed en zo kwaad als het me lukt, deels beschrijvend, deels citerend.

"Hartelijk dank voor uw uitnodiging." Uitgelegd wordt dat het ons aan mankracht ontbreekt, juist vanwege de taboesfeer rond het onderwerp. Ook dat het bepaald moeilijk is over menselijke gevoelens te praten, ingewikkeld als ze zijn.

Genemoreerd wordt dat de bijbel ook over de liefde praat. Overwogen wordt ook dat je de liefde moet kennen om erover te kunnen horen. "We erkennen de liefde maar ook is er de arme pedofiel, die niet mag liefhebben maar de andersvoelende wel. Over die mensen met normale gevoelens van liefde, maar op dat kind gericht, heb ik het vanavond met u."

Dan wordt de vraag voorgelegd waar die nare oordelen eigenlijk vandaan komen. Uit de eigen huwelijkservaringen misschien? Die oordelen over te grote pikken moeten toch ergens vandaan komen?

Tenslotte: "De Joden vragen nog steeds aan de niet-Joden: waarom stonden jullie het toe? Aldus heb ik willen praten over een liefde die lijdt onder vooroordeel."

Na de middagpauze wordt een opsomming gemaakt van onderwerpen die in kleinere gespreksgroepen aan de orde zouden mogen komen. Een tiental punten, vragen of problemen in verband met het voorlichten komt op tafel, of meer precies op een flap-over. Deze punten worden bevredigend onderverdeeld over vier groepen punten. Daarover gaat in vier groepen, A, B, C en D gespraat worden. Hieronder volgt, zo goed en zo kwaad als dat gaat, het verslag van elke groep. Aan het begin van elk verslag staan de vragen die in de discussie betrokken zouden worden.

Groep A : Willen we het nog hebben over pedofilie ? Is pedofilie soms een vies woord en wordt het niet ondergesneeuwd ?
Houdt praten over jeugdsex acceptatie van pedofilie in ?

Deelnemers: Daan, Ina, Wijtske, Johan, Ben, Rob G., Rob.

Samenvatting: Soepel denken over kindersex is één, maar de acceptatie van een feitelijk of dreigend contact met vooral een eigen kind is twee. De benadering die gekozen wordt door edit naam en edit naam is niet zozeer gericht op de problemen van een gekwete ouder die in de problemen zit. Die benadering gaat wel in op sex van en met kinderen, brengt het dichtbij, mede omvattend jong - oud kwesties als overwicht, dwang en de onzekerheid van ouders; want zulke dingen blijken wel in de groep te leven. Maar daar iets aan te doen, zoals hulpverleners daar mee geconfronteerd worden, is wel iets anders. Een praatgroep van ouders zou een ideale aanvulling op het bestaande werk kunnen betekenen.

Verslag

De samenstelling van de groep is eigenlijk gelukkig. Ina en Wijtske zijn juist geïnteresseerd in de aanpak van Rob G. en Ben die ook in de groep zitten. Ina en Wijtske zitten in Amsterdam in de NVSH-hulpverlening rond pedofilie, maar ze zijn ook ouder. Ze hebben het gevoel dat de voorlichting van Rob en Ben vooral over kindersex gaat, waarbij de problemen van de ouder en de problemen van macht ondergesneeuwd blijven.

edit naam zelf is ook in het thema van deze groep geïnteresseerd omdat in de werkgroepen steeds blijkt dat men moeite heeft met de overgang van pedofilie naar jeugdemancipatie, terwijl het in een kaartstelsel toch zo aantrekkelijk oogt.

Ina: Wat heeft jullie benadering nou met pedofilie te maken?

Rob: We denken dat pedofilie als probleem ervaren wordt, ten eerste omdat er weinig over bekend is. Nu, we zeggen dat we zelf pedofiel zijn en daarover best kunnen vertellen. Ten tweede, omdat er op een speciale manier tegen kinderen wordt aangekeken. Welnu, we beginnen er mee de mensen middels de kaarten een spiegel voor te houden, vooral over die sex van de kinderen, om later beter te kunnen praten over zo'n angst als: ze zijn er niet aan toe.

Ina: Maar je hebt toch mensen met een heel specifieke angst voor pedofilie; kun je daar niet vanuit gaan en dan later op die ruimere dingen terecht komen?

Rob: Wat dat betreft gaan de kaarten juist direct in op de eigen houding van de betrokkene terwijl er anders heel wat minder direct wordt uitgepakt over gelukheid of ongelukheid.

Ina: Maar kijk, hier bij pedofilie speelt toch ook zo iets als dat je kinderen met een vreemde omgaan, helemaal afgezien van je acceptatie van de kindersex. Je bent bijv. jaloez, of je partner is strontjaloers en je bent betrokken bij het probleem van de discretie ten opzichte van de omgeving. Je kunt pedofilie moeilijk integreren tenzij de ouders er echt bij betrokken zijn, denk nog eens aan die discretie waaraan zij meewerken.

Rob: Ik denk dat je als pedofiel heel bewust de keus aan een ouder kunt voorleggen: ga je mee met de relatie plus benodigde isolatie en discretie of kies je voor geen contact?

Rob V. en Daan: Ik denk dat zo'n kind het niet zo graag ziet uitkomen van zo'n relatie en ligt dat ook niet zo bij andere "niet-normale" dingen?

Ina: Het is een zware opgave voor het kind, maar ook als ouder doe je zo'n keus niet graag. Ik heb van nabij de complicaties van zo'n contact meegemaakt. Het is even moeilijk en ingewikkeld als met andere liefdesrelaties. En het gaat over heel wat meer dan kindersex. En je krijgt ook een

vreemde indruk van dat maken van filmpjes door pedo's. De confrontatie van volwassene en kind is zo moeilijk om aan te zien.

Rob: En denk je dat het dan zo anders ligt wanneer het om sex met ouderen gaat dan wanneer het daar niet om gaat?

Ina: Ja, toch wel.

Rob: Dat klinkt dus ook wel degelijk als dat het een probleem van de ouders is, die seksuele kant. En daarover gaan wij ze dan een spiegel voorhouden, om dat boven tafel te krijgen, met vragen als: hoever laat je ze gaan en op welke leeftijd ligt dat zo?

Rob V.: Je zou zeggen dat ouders bij een bepaalde leeftijd het gevoel hebben dat het kind zijn eigen weg gaat, als volwassen; ze beschouwen hem als man's genoeg.

Ina: Als opvoeder heb je toch de nieuwsgierigheid naar hoe het loopt. Je kijkt hoe een kind zich ermee voelt. En als een kind zich nou niet zo lekker voelt, dan ligt het toch niet zo gemakkelijk ook al zit je al lang in de NVSH. Bij zo'n volwassene zie je ineens heel andere problemen. En als jullie dan gaan praten over jeugdsex, wel, dan heb ik geen interesse.

Rob: Ja, wij richten ons in feite vooral op de eye-openers als: vrij je met je kind? Sla je daarbij wat over? Dat werkt als een eerste stap om daarna misschien beter de volgende stap te kunnen maken naar: wat doe je als een kind van je met een volwassene aankomt. Wij denken dat men er pas echt over valt als er een volwassene én sex aan te pas komt. Die sex is zeker 80% van het gesprek, ook al kom je dan inderdaad wellicht niet toe aan de relaties tussen ouders en kinderen. Hoewel, al die dingen komen toch ook wel naar voren, maar misschien zou het ouderprobleem op een aparte reeks avonden naar voren moeten komen.

Witske: Ik heb nog veel meer baalgevoelens als ouder als ik alleen maar denk aan zoists: jaloezie bijvoorbeeld.

Rob: Indertijd hield Wil Flier bij ons avonden die juist begonnen met verschillende stijlen van opvoeden. Daar begon ze dan mee en dat bracht ook de hele discussie op gang. Overigens zou je zelfs denken soms dat vooral de kinderen met autoritaire ouders elders vertrouwen zoeken.

Ben: Ons gebruik van de radio-spname is weliswaar een bewuste keus, maar het heeft wel degelijk beperkingen. Wij staan niet tegenover ouders die hulp zoeken voor een acuut probleem, wij worden gevraagd voor een groep met een zekere maar toch wat algemene interesse. Wij sturen dan aan op onderlinge voorlichting door de aanwezigen over sex van kinderen, namelijk de eigen ervaring van vroeger en nu, en over de problemen tussen volwassenen en kinderen zoals macht. Al die zaken komen vanuit de groep zelf aan de orde. Misschien toch wel tot verrassing van hen die menen dat men iemand van buiten de groep moet vragen voor dat onderwerp. Maar de vraag blijft dan wel hoe je het best zou kunnen voorlichten rond de problemen die je als ouder van een heel bepaald kind hebt. De werkgroepen lijken daar niet zo slagvaardig op in te gaan.

Ina: In die situatie, op zo'n moment zou ik best met andere ouders in zo'n positie willen praten. Ik zie daar als het ware typisch een belangengroep.

Ben: Ook vanuit de lezing destijds van Wil Flier kwam mij het idee bij dat ouders die een vrije of vrijmoedige opvoeding in praktijk brengen alleen daardoor al in de problemen komen. Ze komen in een ontuchtige positie, want ofwel worden ze geacht toestemming (gelegenheid) te geven aan hun liederlijke oogappels, of ze aaien zelf mee. Ik zie een praatgroep van ouders zo voor me, ik ben het zeer met Ina eens.

- 4B** Groep B : Hoe betrek ik kinderen bij emancipatie ?
Breng je seksualiteit (of pedofilie) als onderdeel van het kind zijn, in het proces jeugdemancipatie ?

Deelnemers: Johan, Anita, Popkje, Henk, Jannie, Hennie, Peter, Elly, Wim.

Samenvatting: De samenstelling van de groep voerde niet precies tot het behandelen van het aangegeven thema. Of men was er weinig mee bezig, of men was nog te kort actief. Maar dan toch wel het volgende.

We hebben uitgewisseld hoe onze eigen plaats in het gebeuren is, waar we mee bezig zijn, hoe we met kinderen omgaan.

Dan de vraag hoe je kinderen kunt motiveren iets te gaan doen aan dat wat ze missen. Bijvoorbeeld, hoe zouden er betere resultaten kunnen rollen uit de Kindervuist? Het voorbeeld werd gegeven van voorlichting aan kinderen die, heel moeilijk, in instituten zitten. De duidelijke ervaring is: dat lukt alleen als je praat over en aansluit op hun ervaringen en positie nu.

Verder is gepraat over hoe we zelf bezig zijn. Daar bedoelen we mee: wil je kinderen helpen te emanciperen, dan moet je ook wel eerst aan jezelf bezig zijn.

Tenslotte werd in dit verband gesproken over hoe in het humanistisch vormingsonderwijs wordt gewerkt vanuit "wat vind ik ervan?", ook met spelletjes over het onderling omgaan.

Verslag:

Opmerking notulist: het verslag van het gesprek weerspiegelt weliswaar een hele uitwisseling, maar ik kan het niet omzetten in een lopend verslag. Ik zal Hennie vragen hoe dit op te lossen, zodat het wellicht toch nog als bijlage kan worden toegevoegd. Zie blz. 25.

- 4C** Groep C : Integreer je pedofilie in het totale NVSH-pakket voorlichting en zoja, hoe ?
Neem je het initiatief tot voorlichting, zoja, hoe ?
Hoe presenteer je je als groep naar buiten ?
Praat je vanuit jezelf of over iets ?

Deelnemers: Henk, Bram, Kees, Rinus, Ab, Maurits, Roel, Ton, Hans.

Samenvatting en verslag

Integratie in het ruimere pakket voorlichting. Het algemene idee is wel dat pedofilie in het algemene voorlichtingspakket van de NVSH een plaats dient te hebben. Maar daarmee is nog lang niet ingevuld hoe?

Voorreest, als de gewone voorlichters zo'n vraag krijgen, is het toch gemakkelijk als er een betrokkene bij is. En andersom, wanneer je nu als pedofiel uitgenodigd wordt, moet je de zaak zo ruimer gaan behandelen dan?

Kees: Integreeren, O.K., maar welke afdeling heeft beide werkgroepen, en wat dan nog als ik wil praten over pedofilie?

Ab: Pedofielen bestaan niet voor niets, dat is een realiteit. Maar pas pedofilie zeker in in een groter geheel en dan zou ik zeggen: licht de voorlichters voor.

Rinus: We weten te weinig van die groepen.

Initiatief. Je kunt passief zijn of met je ideeën de boer opgaan, dat wil zeggen: rechtstreekse doelgerichte activiteiten. We verwachten meer van de passieve aanpak, dat wil zeggen: krant, folders, telefoonnummers en de NVSH-kanalen. Je laten vermelden hier en daar dus. Het effect van het een en ander lijkt overigens moeilijk te meten. Deze hele vraag werd tenslotte ook betrokken op de fase waarin je als groep zit.

Hoe presenteer je je als groep?

Wie "wij" zijn is zeker afhankelijk van de doelgroep bij je voorlichting. Ga je als lid van die werkgroep? Dat hangt zelfs af van zaken als je veiligheid, zeker bij een eerste telefonisch contact. Later kun je nog wel wat preciezer worden als je denkt dat dat kan. Ook is gepraat over een andere kant van de presentatie. Namelijk de vraag welke doelstelling je naar buiten draagt. Zoek je het rond de decriminalisering van de pedofilie; de emancipatie van pedofilie en kind, met dus indirect de jeugdemancipatie; of formuleer je precies de emancipatie van de relatie tussen volwassenen en kind?

Praten over jezelf of over iets.

Gemeend wordt dat je eigenlijk vanzelf allebei doet. Je moet soms wel over die feitelijkheden praten. Maar meestal zie je beide en dan eerst het een of eerst het ander.

Bram, die in een werkgroep vorming zit, zegt nog het meest uitgesproken vooral of alleen vanuit zichzelf te praten. De anderen stellen het zo:

Ab: Je begint algemeen, maar je geeft het inhoud door over jezelf te praten.

Maurits: Die eigen ervaring relateert dat algemeen.

Roel en anderen: Ik probeer mensen zelf te laten praten en ik praat dus wel vooral vanuit mijn eigen gevoel.

- 4D Groep D : Hoe breng je vraag over de ongelijkwaardigheid in de relaties ter sprake in de voorlichting ?
Praat je over jezelf of over iets in de voorlichting; welk accent ligt op de persoonlijke ervaring ?
Hoe aggressief moet je voorlichten; ga je je nog verontschuldigen ?

Deelnemers: zie de lijst van deelnemers voor alle nog niet genoemden, dan herinner je je groepsgenoten wel.

Samenvatting: In ons prettige gesprek kwam over de gevreesde ongelijkwaardigheid naar voren, dat dat eigenlijk geen rol speelt, als er een zeker evenwicht tussen de betrokken mensen is. Bij de keuze van onderwerp in het voorlichten kwam naar voren niet zozeer te gaan praten over pedofielen, slechts over pedofilie en wellicht nog liever over individuen. Over agressief voorlichten wordt gedacht dat echt agressief voorlichten toch meer een demonstratie is dan een dichter bij elkaar komen.

Verslag

De ongelijkwaardigheid in de relaties als onderwerp in de voorlichting.

Paul: pedo's zien hun relatie met een kind eerder als gelijkwaardig dan andere mensen dat zien. De vraag is dan toch nog: is ongelijkwaardigheid zo erg? Hierover wordt het volgende opgemerkt.

- Dat moet je in een definitie of zo omschrijven!
- Dit gaat ook om andere interesses: die liggen bij volwassenen anders dan bij kinderen.
- Voor wat betreft die afhankelijkheid: ouders en ouderen hebben meer te zeggen over kinderen.
- Over vakidioten zoals psychologen gesproken: het is hun ongelijkwaardigheidsidee tegenover het jouwe.
- En over ongelijkwaardigheid gesproken: kijk eens naar de ruimte die volwassenen in het verkeer e.d. hebben tegenover de ruimte voor kinderen, zoals op speelplaatsen: pure ongelijkwaardigheid.
- Emotioneel kan kan best een stuk gelijkwaardigheid ervaren worden, maar

- ouders hebben een eindverantwoordelijkheid ten aanzien van regels e.d..
- Niks daarvan, ik wil niet een verlenkstuk zijn van de ouders.
- Wat versta je precies onder ongelijkwaardigheid, wanneer wel en niet?
- Paul: de vraag over ongelijkheid en ongelijkwaardigheid is met name naar voren gekomen bij het hebben van erotische of seksuele ervaringen tussen boven en onder de 16 jaar.
- Zolang je blijft zeggen dat de ander, de maatschappelijke toestand fout zit hoeft je niet met jezelf aan de gang.
- Het idee sex en sexualiteit wordt gewoon als eng ervaren.
- Pedofielen staan qua sex-beleving het dichtste bij de kindersexualiteit.
- Nu ja, zo tot een jaar of 16 vinden kinderen zogenaamde pedofielen nog wel leuk, maar daarna gaan ze er ook anders tegenover staan als 16/17-jarige!
- Eigenlijk is elke relatie zo uniek, daar kun je eigenlijk nauwelijks over voorlichten.
- En zwart-wit gesteld: hoe kun je met mensen over ongelijkwaardigheid praten als de mensen die de voorlichting ontvangen zelf nauwelijks in hun seksuele beleven een orgasme hebben ervaren?
- Een hele duidelijke vraag wordt wel eens tijdens de voorlichting aan de toehoorders gesteld: ga eens heel eerlijk terug in je eigen jeugd, in je eigen ervaring.
- Maar die eindverantwoordelijkheid: qua beleving is dan misschien gelijkwaardigheid, toch vind ik dat ik de uiteindelijke laatste (formele?) verantwoordelijkheid heb.
- Wel, mensen hebben überhaupt toch verantwoordelijkheid voor elkaar?
- Die ongelijkheid, die speelt toch geen rol als de relatie evenwichtig is.

Welk accent wordt gelegd op de persoonlijke ervaring ?

- Als je over jezelf praat dan wordt het zo'n ego-tripperijs.
- Dan vertel je met name die mooie dingen en die minder leuke dingen worden vaak wat naar achteren geschoven.
- In beginsel praten we nooit over onszelf, noch over "de" pedofielen, maar over "de pedofilie".
- De vraag komt vaak: waarom hebben pedofielen zoveel vriendjes/vriendinnetjes? Dit dan in tegenstelling tot de monogame relaties.
- Ja, vroeger bij de voorlichting over homofilie ook: als het bij hetero-relaties gebeurt, dan is het al gauw O.K., maar bij homo-relaties werd het moeilijker.
- Over het woord zielig: het over zielig en zelfmoord gaan hebben, dat is jezelf zelf in die hoek gaan plaatsen.
- Van de voorlichters is het maar de vraag of zij zelf zo ver zijn dat ze de problemen ervaren als niet van henzelf, maar als het probleem van de samenleving.
- Na grote publikaties komt er vaak een stroom van arrestaties e.d. als gevolg van herkenning dus, door ouders.
- Pedofiel en flikker, dat zijn scheldwoorden geworden.
- De vraag wordt wel eens gesteld: bent u pedofiel? Het antwoord luidt dan ongeveer: ik houd van kinderen, in alle opzichten; en daar ben ik me van bewust.
- In de verdediging gaan is sowieso fout.
- Ieder moet vrij zijn om zelf te bepalen wat hij wil, zolang hij de andere daarmee niet lastig valt.
- Ik als ouder van een kind zou toch minstens willen weten met wie mijn kind omgaat.

Nu wordt gepraat over de relatie van een meisje van 4 met een ouder persoon. Dan gaat het verder:

- Ik zou als ouder niet goedvinden dat mijn kind met zomaar iedereen omgaat.
- Het aspect jaloezie speelt mee met het wel of niet goedkeuren van een relatie van "mijn" kind met die andere volwassene.
- Is jaloezie zo onfatsoenlijk. Het is een wezenlijk menselijk trekje.
- Met eigen ervaringen vertellen kun je beginnen bij het voorlichten; je kunt ook algemeen beginnen (conclusie???)

Hoe agressief moet je voorlichten ?

Anders gezegd: moet je een aardig sympathiek praatje houden of moet je duidelijk stellen: we zijn zo, nou én ?? Hierover het volgende.

- Bij felle opmerkingen komen wel meer de serlijke reacties uit het publiek naar voren.
- In zo'n geval moet er dan wel een tweede vervolggesprek komen.
- De vraag ligt hier eigenlijk: wil je winnen of wil je bij elkaar komen?
- Emotioneel reageren en derhalve agressief, daarbij loop je wel de kans dat je de mist ingaat. Je kunt je wel scherp opstellen maar dan moet je wel verdomde goed weten waar je over praat en wat je zegt.
- Nu, zo'n term als kinderverkrachting, dat lokt dan soms op zijn beurt een felle tegenreactie uit van de voorlichter van dat moment.

5 Afsluiting en evaluatie (als het ware)

Training. edit naam memoreert dat naast de informatie over training in Sekatant, waarin de weg wordt gewezen aanvragen te laten lopen via de afdeling, er ook de mogelijkheid is om, mocht het stroef lopen, contact met hemzelf op te nemen.

Ongelijkwaardigheid in het verslag. Gedacht wordt dat het beknopt samenvatten van de discussie van groep D wat te weinig de uitgebreide beraadslaging over ongelijkwaardigheid deed uitkomen. Zo zochten we ook naar andere woorden voor het een en ander. Ben: we doen ons best.

Aanpak. Vastgesteld wordt door een Nijmegenaar dat het fijn was eens te horen van die verschillende benaderingen. Het wordt nu extra interessant eens te horen of er dan nog meer aanpakken zijn.

In Nijmegen bijvoorbeeld is de aanpak zeer afhankelijk van de doelgroep. Soms wordt er zeg maar een verhaal voor een klas gehouden. Doch soms ook worden directe vragen gesteld als: hoe zie jij kinderen; hoe voel je het zelf. Amsterdam kent vooral twee systemen. Een daarvan is een rollenspel met kaartjes, als binnenkomer, om naar aanleiding daarvan dan verder te gaan. In dat rollenspel is nadrukkelijk de rol van "bezorgde lieden" aanwezig.

Plannen en materialen. De commissie voorlichting zegt al wat te denken over ook eens een dag over materialen, beschikbare voorlichtingsmaterialen. Overwogen zou kunnen worden dat een half jaar na nu te organiseren. Geopperd wordt dan in de middag bijvoorbeeld tijd in te ruimen voor het uitproberen van zo'n pakket.

edit naam en plaatsnaam

oud en nieuw '80-'81

Over de notulen. Als notulist zou ik nu achteraf willen opperen dat een volgende keer die verslagen van de praatgroepjes door de betreffende notulisten uitgewerkt worden tot een verslag. Als dat kan is het wel zeer de moeite waard en eigenlijk niet goed door een ander over te nemen. Overigens zou dat ook nu nog kunnen. De stukken zijn bij edit naam

Bijlage.

Toegevoegd verslag van groep B

Deelnemers: Johan, Anita, Popkje, Henk, Jannie, Hennie, Peter, Elly, Wim.

Witgangspunt: Hoe betrek ik kinderen bij emancipatie?
Breng je sexualiteit (of pedofilie) als onderdeel van het kind zijn, in het proces jeugdeman-
cipatie?

Henk vertelt dat zijn ervaring met kinderen is dat, als de kin-
deren thuis vrij gelaten worden, ze geen behoefte hebben actief
te zijn in Emancipatie. En dat kinderen, die thuis onderdrukt
worden, weinig kans krijgen om actief te zijn in zo'n beweging.
Ja, dus is het moeilijk kinderen kinderen een beetje te betrek-
ken bij de emancipatiebeweging.

Johan heeft thuis een eilandje gecreëerd waar kinderen van
buiten zich op hun gemak voelen. De contacten van die kinderen
met elkaar of met hem kunnen jaren duren. Hij geeft aan hoe hij
ook zonnodig en vrijuit contact heeft kunnen opnemen met de ou-
ders van de kinderen om zekere klippen, weerstanden en achter-
klap, te omzeilen.

Henk brengt de Kindervuist ter sprake. Hij heeft ook meege-
draaid in het Tribunaal maar vindt dat daar te weinig aan de
emotionaliteit van kinderen gedacht werd. Men was te rationeel
 bezig.

Hennie denkt dat de NVSH steeds meer een poot wordt van de
Kindervuist en hoopt dat dit punt van emotionaliteit daardoor
verbeteren zal, als aanknopingspunt voor veel kinderen.

Henk: Je zou dingen moeten organiseren waar kinderen bij te be-
trekken zijn; maar je betreft ze niet. Dus ik zou zeggen: ga
meer liever thuis eilandjes creëren.

Hennie: De volwassene doen dat toch zelf ook, bijv. in het
naaktzwemmen of de parenavond in een NVSH.

Popkje suggereert om open bijeenkomsten voor NVSH-leden mét hun
kinderen te houden.

Henk zegt dat zoiets dan onder meer niet alleen op sex geëri-
enteerd zou moeten zijn maar op een breder kader, dus zoals dat
van het JAC bijvoorbeeld.

Popkje: Mij lukt het niet om emotioneel over sex te praten met
mijn kinderen, mijn gevoel over sex komt niet mee, het blijft ra-
tioneel of afstandelijk.

Jannie: Dus zolang je zelf bang bent kan het niet?

Popkje: Ik ben al 20 jaar lid van de NVSH maar ik kan nog
steeds niet over mijn sexualiteit praten.

Hennie: Hetzelfde probleem doet zich misschien voor bij onder-
wijzers. Als ze de voorlichting goed doen en hun eigen gevoel
meebrengen, dan raken ze daarmee hun machtspositie kwijt; en
dus kijken ze wel uit. Ik vind het een taak van NVSH-voorlicht-
ters om dat wel te doen, om vanuit eigen gevoelens of ervaring
te praten. Thuis ervaar ik wel dat we het integreren in de op-
voeding. Bij het naar bed gaan bijvoorbeeld passeert als vanzelf
ook gekruffel.

Elly geeft hier het voorbeeld van een voorlichting in een jon-
genstehuis, moeilijke jongens dus geheten. Teyoren had ze zich
afgevraagd hoe ze dat nou moest doen en had dus maar koekjes
en shag meegenomen. Ze is ook daar maar gaan praten uit haar
persoonlijk gevoel, zag maar over hoe sex in haar leven er uit-
ziet. Ze zag inderdaad kans aan te sluiten bij de interesse van

de kinderen. Dat ging onder meer zo. De opmerking kwam: ik wil neuken. En Elly: ga je gang. En zij ging meteen, bevestigend eigenlijk, verder met aangeven hoe voor haar ook sex leuk en mooi was. Uiteindelijk werd door de kinderen opgemerkt dat zij en haar man, die ook daarbij was, toch wel gelukkig moesten zijn: waren wij jullie kinderen naar. Een van de kinderen had aan het begin van het gesprek opgemerkt: waarom ben ik er eigenlijk? Maar aan het eind van de voorlichting zei dezelfde jongen zowaar: het is dus niet allemaal zo rot.

Hennie: Ik hoor hieruit ook een ontkoppeling van sex en voortplanting. En ik vind het ook goed om zo te praten over sex als iets van dit moment, op hjn manier en niet als iets voor op latere leeftijd.

Johan: Een van de dingen daarbij is dat je echt antwoord op de vragen die gesteld worden geeft. Dat je zover antwoord geeft als de vraag reikt, niet minder maar ook niet meer.

Pookje: Kinderen voelen zich vaak ontzettend onmachtig, niet serieus genomen.

Peter: Als ouder moet je daar wel aan toe zijn, kinderen serieus te nemen. Als je aan jezelf werkt, als je bewust bezig bent, kun je een punt bereiken dat je kinderen serieus neemt.

Hennie: Ik vrees dat wij in het algemeen als ouderen toch kinderen beschouwen en behandelen als minder. Vooral in die gevoene kleine dingen gaat dat als vanzelf en heel natuurlijk door. Dat je wat Jantje zegt of doet ziet als iets aardigs: kijk nou toch eens wat Jantje gedaan heeft.

Hank: Men moet kinderen verantwoordelijk stellen voor hun daden.

Pookje: Ik vraag me af of je ze dan niet teveel belast?

Peter: Als ouder sta je tegenover je eigen kinderen anders dan tegenover andere kinderen. Als ze dan een probleem hebben waar ik geen raad mee weet, zeg ik wel eens: ga eens naar die of die.

Hank: Als ouder heb je een gevoel van bezitsdrang.

Hennie: Ja, dat heb ik ervaren met mijn zoon van 10 die een relatie had met een volwassene. Ik heb dat moeten verwerken. Inmiddels richt hij zijn aandacht weer meer op oudere meisjes.

Pookje: Er komt in het humanistisch vormingsonderwijs iets op gang op het gebied van voorlichting. Uitgangspunten vind je daar terug in de gekozen methode. De voorlichting gebeurt dan bijvoorbeeld door middel van een rollenspel, waarbij de kinderen hun eigen gevoel leggen in de rol die ze spelen. Bijvoorbeeld, de kinderen worden gestimuleerd in de rol te uiten: wat voel je.

DAAROM

Jarenlang
heb ik tegen mijzelf
gevochten maar

Dankzij
de goede hulp heb
ik leren leven vanuit mijn
betere helft.

